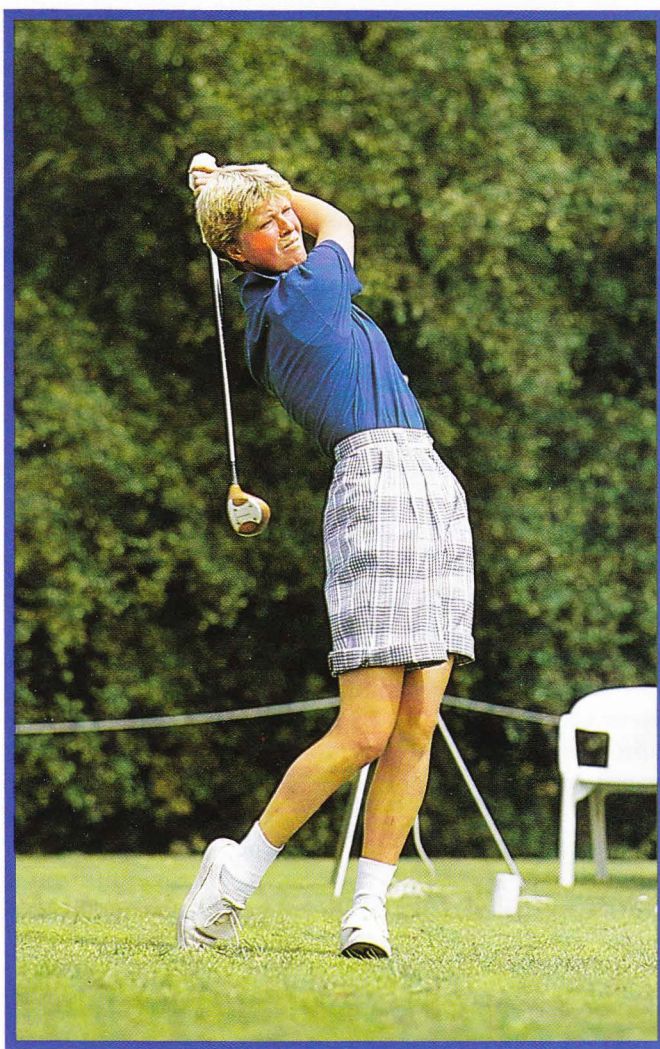
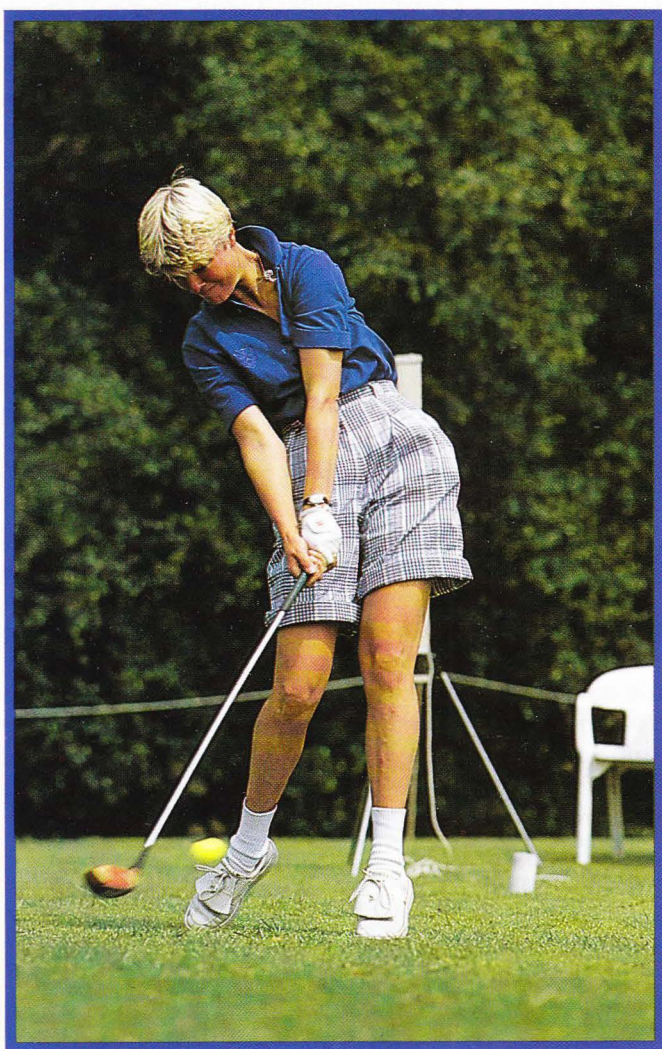

'LA DE BOER' OP DE TOUR

door MARJAN DE BOER

Marjan de Boer (25) is zoals bekend de eerste Nederlandse damespro die toernooien speelt. Boven haar eigen verwachtingen is ze in haar eerste jaar als 61ste van Europa geëindigd, een plaats precies in de middenmoot. Hieronder doet ze verslag van haar ervaringen, waarin ze u meeneemt van Zuid-Spanje tot Noord-Zweden. Volgend jaar zal zij regelmatig voor GOLF gaan schrijven.

Marjan de Boer bracht het in haar eerste jaar tot de middenmoot van Europa (foto's Jan Sterk)

Voor de Europese damespro's zit het seizoen '86 er weer op. Dit betekent dat er een eind is gekomen aan het wekelijks verhuizen van de ene locatie naar de andere. Het is nu op de plaats rust, tijd voor andere dingen, tijd om te oefenen en de accu opladen voor volgend jaar.

Voor mij begon het allemaal een jaar geleden, toen ik een keuze wilde maken uit touring-pro worden of met mijn diploma Mensendieck aan de slag gaan. Het werd touring-pro, zodat ik me begin dit jaar aanmeldde als lid van de WPGA (Women's Professional Golfers' Association). Na veel hulp van een bestuurslid van

Golfclub Lauswolt toog ik eind april met een gehuurde camper naar Engeland. Na enkele weken van training bij Colin Mackay, die mij het hele seizoen fantastisch zou steunen en zijn huis als vaste basis aanbood, reisde ik richting Woburn voor het eerste toernooi, de Ford Classic. Een toernooi bestaat uit 4 dagen van 18

holes. Na twee dagen is er een 'cut' naar de top-60 en na drie ronden is er een 'cut' naar de top-40. Alleen degenen die de laatste dag halen verdienen. De dag vóór het toernooi is er meestal een Pro-Am, waar alleen de top-40 van de Order of Merit van 1985 en enkele invités aan meedoen. Dat de dames daar helemaal niet zo blij mee zijn werd mij al gauw duidelijk. In de praktijk betekent dat namelijk een oefen- of een reisdag minder. Maar dat die Pro-Ams noodzakelijk zijn voor de tour is ook iedereen duidelijk.

ÉÉN FAMILIE

Daar stond ik dan in Woburn met mijn camper. Op de parkeerplaats en in de kleedkamer klonken kreten van vrolijke begroetingen tussen mijn collega's. Het bleek dat iedereen even vriendelijk is tegen elkaar en dat 'we' in wezen één grote familie vormen. Dat moet ook wel, want we zijn tenslotte een half jaar op elkaar aangewezen.

In Woburn werd ik voor het eerst geconfronteerd met het heersende niveau van de damestour. Ik moet toegeven dat het me meeviel. Ik had gedacht dat het gat groter zou zijn tussen mijn amateurgolf en de damespro's. Ik haalde zowaar de derde ronde met scores van 82, 77 en 80 (par 75). De winst ging naar Muriel Thomson.

Bye bye Woburn, here we come Paris. Chantilly was onze volgende bestemming. De een ging met de auto, de ander per caravan en een vrij grote groep ging met de 'package deal'. Dit houdt in: vervoer van en naar de club, een vliegticket en een hotelboeking. In de praktijk gaat dat nogal chaotisch toe. Later in het seizoen zal ik dat ook aan den lijve ondervinden in Zweden en Spanje.

Op de eerste oefendag zag je iedereen weer dezelfde routine afwerken. De baan afpassen, spelen, oefenen en vooral chippen en putten, om zo snel mogelijk over te schakelen naar de andere greens. Afhankelijk van de reistijd zijn er meestal twee oefendagen. Op zondagavond, al tijdens de prijsuitreiking, staat iedereen bepakt en gezakt klaar voor de volgende reis, waar we dan in de loop van maandag aankomen.

Zo gaat dat eigenlijk het hele seizoen door. Soms kun je verplichte rust- en oefendagen ingelast krijgen als je, zoals ik in Chantilly, na twee dagen niet bij de top-60 behoort. Ik maakte er de fout om de kwalificerende scores voor de derde ronde aan Woburn te spiegelen. De baan in Chantilly was echter veel moeilijker en daardoor lagen de scores veel hoger. Ik was weer een ervaring rijker.

Dat er niet alleen gegolfd werd, bleek uit de invitatie van de Amerikaanse Camille Friend en de Zweedse Lotte Neumann om

na de derde ronde direct met hen naar Parijs te vertrekken voor een bezoek aan de Eiffeltoren en een leuk restaurantje.

DE EERSTE CHEQUES

Van Parijs vertrok de karavaan naar Portugal. Gezien de grote afstand – en dito kosten – heb ik dat toernooi overgeslagen. Beter was het om alvast naar Engeland te gaan. Na een week van oefenen en rust bij mijn steun en toeverlaat Colin Mackay in Chester reed ik vol goede moed de schitterende oprijlaan van de Moor Hall Golf Club bij Birmingham op. Het weer was de eerste speeldag bar en boos, met storm en regen. Laat ik nou goed spelen en 75 maken (par 73). Na angstig rondhangen in het clubhuis (bang voor afgelasting) stond ik aan het eind van de dag op de vijfde plaats.

Nog helemaal in de wolken van dit resultaat verknaalde ik het de volgende dag met een rondje van 80 en daarna nog een van 77. Het was niet goed genoeg voor een plaats bij de laatste 40. Triest voor Colin, die helemaal naar me toe was gekomen om te caddiën, nadat hij in de krant had gelezen over mijn goede eerste ronde. Na Moor Hall volgen twee weken Ierland, eerst Belfast en daarna Londonderry. Het rijden met de camper bracht één vervelend probleem met zich mee. Eén tot twee dagen na een lange rit had ik geen gevoel in mijn handen door de stuurtrillingen. Het putten en chippen ging dan slecht. Mijn eerste ronde in Ierland deed dan ook niet vermoeden dat ik daar mijn eerste golfcheque zou verdienen met het enorme bedrag van 136 pond erop! De Schotse Cathy Panton en de Amerikaanse Peggy Conley, twee succesvolle veteranen op de tour, hadden me een paar goede tactische en mentale tips gegeven. Het bleek niet aan dovemansoren toevertrouwd. Wat was ik trots op mijn eerste tourverdiens. Het weer was enigszins opgeknapt en de rit van Belfast naar Londonderry via de Noordierse kust was dan ook een ervaring op zich. De natuur en het landschap is er fantastisch. Onderweg ook nog een bezoek gebracht aan de Giants Causeway, een door de natuur gevormde pijlerrotsformatie en een van de acht natuurwonderen.

In Londonderry werden we eerst tegengehouden door een militaire controlepost. Vele van de Engelse meisjes waren ook niet zo gerust op het Ierse avontuur. En toen ze ons bij aankomst ook nog vertelden dat het clubhuis net herbouwd was na een bomaanslag, hadden ze het helemaal niet meer! Overigens merk je verder niets van de onrust die daar heerst. Bovendien zijn de Ieren zo vriendelijk en gastvrij dat je je helemaal op je gemak voelt. Ik speel weer constant en verstandig en won de

tweede opeenvolgende week een cheque, dit keer 176 pond.

DE EERSTE SPONSORS

Zondagmiddag vertrok iedereen met grote haast naar de boot van 7 uur van Larne naar Stranraer. Daarna met een groepje de hele nacht doorgereden naar Caldy (Liverpool), waar dinsdag de Pro-Am al begon, waarvoor ik ook was ingedeeld. Het was hondeweër die dag, alleen maar storm en regen. Op een links-baan is dat het ergste wat een mens kan overkomen. Gelukkig werd het weer beter. We genoten allemaal van de prachtige baan en de ligging, wat overduidelijk in de goede scores tot uiting kwam. Wederom won ik een cheque en was ik voor de derde week achter elkaar bij de laatste 40 geëindigd.

Als je bedenkt dat toch voor ieder toernooi zo'n 90 à 120 speelsters zich inschrijven, kon ik niet ontevreden zijn. Tenslotte had ik verwacht tot en met augustus geen cent te verdienen!

Na enkele goede raadgevingen en tips van Colin stak ik met mijn camper het kanaal weer over. Nu richting Brussel, waar het Belgian Ladies Open plaatsvond op Golfclub Waterloo. Dit was het best georganiseerde toernooi van het hele seizoen. Het kostte iedereen ook geen moeite om in de juiste stemming te komen. Er heerste een fantastische sfeer, vooral door het grote tentendorp en het in grote getale opgekomen publiek. Het schitterende zomerweer zorgde voor de 'finishing touch'.

In Brussel speelden Alice Janmaat en Marischka Zegger als amateurs mee. Door de hele sfeer en de resultaten van de afgelopen weken was ik in een overmoedige bui, en toen ik ook nog gelijk par na de eerste negen doorkwam dacht ik het helemaal te gaan maken. Dus niet! De tweede negen ging abominabel en ik scoorde een teleurstellende 81 (par 73). De tweede ronde ging al niet veel beter (79) en dus vielen mij een paar rustdagen ten deel alvorens naar Nederland af te reizen.

Tijdens het toernooi in Brussel werd ik voor het eerst gesponsord door Pro-Data, een computer software bedrijf in België. Dit was bemiddeld door Johan Zegger uit Kapellen bij Antwerpen, de man van Marischka. Johan regelt vanaf het toernooi in Brussel mijn zakelijke belangen, wat mij veel rust geeft. Onder andere door zijn toedoen bood Saab Nederland mij een auto in bruikleen aan. Een geschenk uit de hemel, want nu kon ik de dure camper de deur uit doen en zou ik ook geen last meer hebben van trillende handen.

VOOR EIGEN PUBLIEK

Hilversum kwam voor mijn gevoel net iets te snel aan de beurt. Ik voelde dat ik het extra goed moest doen, maar ik voelde me

ook nog te onervaren. Spelen voor eigen publiek legt een enorme druk op je. Gelukkig viel het mee. De eerste ronde verliep gelijk par (72) en daarna volgden 77, 77 en 75. Helaas was de publieke belangstelling gering voor dit toch goed opgezet toernooi. In Hilversum had ik twee plaatselijke sponsors, London Golf Centre en Van Gool Vastgoed Adviseurs.

Tijdens ons verblijf in Keulen hebben we met een groep de 21ste verjaardag van Sue Strudwick uit Engeland gevierd met een avondje op een Rijnboot. Onder de feestgangers bevond zich ook Lotte Neumann, die na drie ronden aan de leiding stond met 7 onder par. Maar de volgende dag zag ze de lijntjes toch niet zo helder meer. En hieruit blijkt dat feestvieren en

niet op gerekend had. Met groot optimisme ging ik de tweede helft van het seizoen tegemoet.

De tweede helft begon weer in Engeland, in Eastleigh (Southampton), en daarna was het Continent weer aan de beurt. In München bleek dat de Duitsers ook een heel goed toernooi kunnen organiseren. Evenals in Brussel was er volop sfeer. De baan was in perfecte conditie, het publiek kwam talrijk opzetten en er stonden zelfs 8 t.v. camera's opgesteld. Het was een geslaagde week en mijn scores van 77, 77, 75 en 74 waren weer voldoende voor een aardige cheque. Lotte Neumann nam revanche voor de vergissing van Keulen en won met 10 slagen onder par.

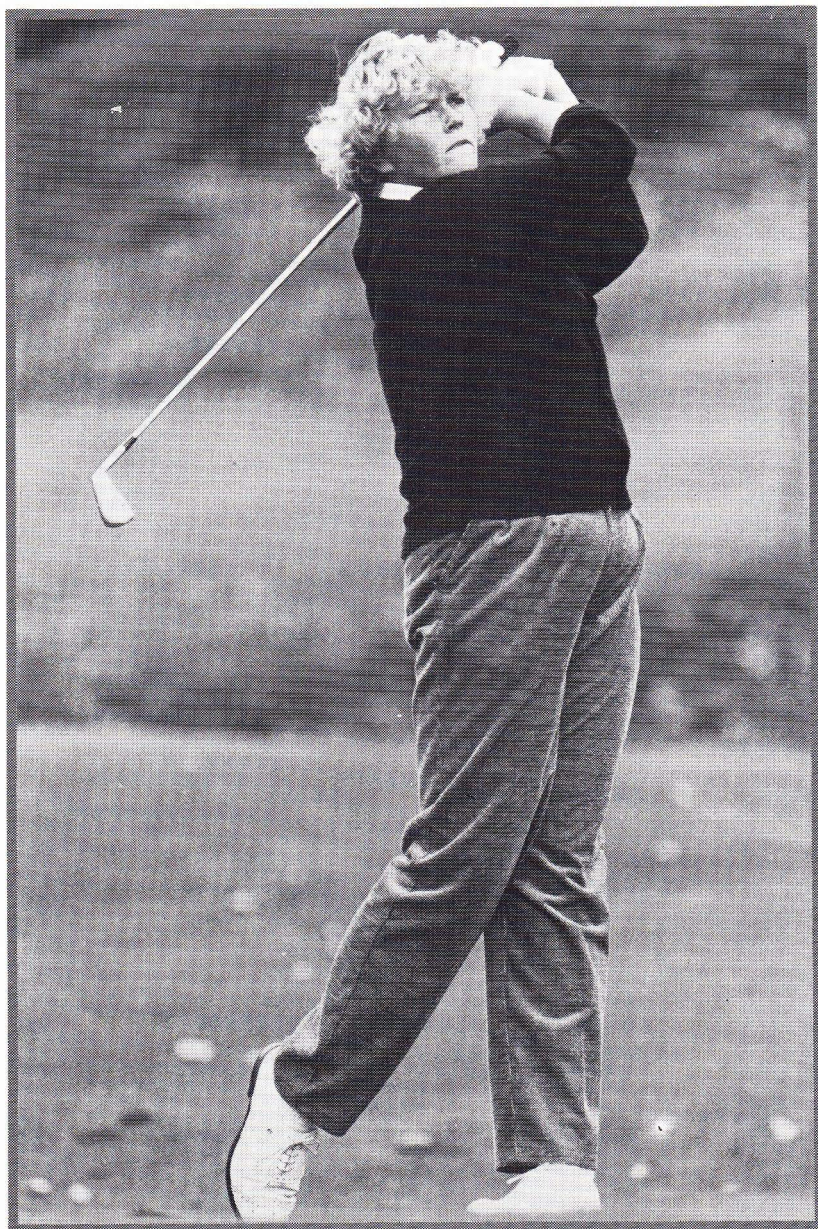
PROBLEMEN

De zondag daarop vertrok iedereen met een 'package deal' vanaf Heathrow naar Kopenhagen, vervolgens met de boot naar Malmö en met de bus naar Kristianstad in Zweden. Daar vond het eerste (van de twee) toernooien in Zweden plaats. Het chaotische van de package-deal bleek hier overduidelijk. Na die avond driemaal van hotel gewisseld te hebben, mochten we dan eindelijk doodvermoeid gaan slapen om direct de volgende morgen wéér van hotel te ruilen. Er was een 'klein' organisatorisch probleem!

Het toernooi was overigens goed en gedegen georganiseerd, hoewel zelfs de Zweden de ontknoping zondagmiddag niet meer in de hand hadden. Een geweldige wolkbreuk zorgde voor enige consternatie, want alleen de drie laatste partijen (waar de winnares uit tevoren moest komen) waren nog in de baan: Peggy Conley (USA), Lotte Neumann (Zweden) of de in droog weer geëindigde Corine Dibnah (Australië). Tenslotte was het na enig oponthoud toch Corine die aan het langste eind trok.

Diezelfde avond vertrokken we nog met de nachttrein naar het 700 km noordelijker gelegen Borlänge. Daar had het al drie weken onophoudelijk geregend, zodat de baan bijna onder water stond. Met kunst en vliegwerk volbrachten we drie ronden in de regen, maar de vierde ronde zou echt een zwemwedstrijd worden; deze werd dan ook afgelast. Ondanks het slechte weer eindigde ik nog op de 21ste plaats met 76, 74, 78. De Australische Karen Lunn won het toernooi.

Na wederom een bus- en vliegreis kwamen we weer op Heathrow aan en konden direct door na Edinburgh in Schotland. Daar was het gelukkig iets droger. Voor het eerst kwam een Amerikaanse als winnares uit de bus, Meredith Marshall. Van Schotland zakken we af naar Manchester, waar allerlei extra prijzen te ver-

Longhitter Laura Davies won drie van de vier laatste toernooien en werd voor de tweede keer de beste damespro van Europa

Keulen was de volgende bestemming. Dit was het meest vreemde toernooi van het hele jaar. De baan was prima, maar we hebben die hele week nauwelijks een kip gezien. Voor ons was het net een zomerkamp. Waarschijnlijk was dat de reden dat Trusthouse Forte – de sponsor van het toernooi – geen enkele band had met de Duitse Golf Federatie.

professional golf niet samen gaan. En dat zo'n feestje beperkt moet worden tot een enkele zondagavond en dan slechts sporadisch.

Na Keulen was er een rustperiode van 3½ week. Toen ik de balans opmaakte van de eerste helft van het seizoen, bleek dat ik van de laatste 7 toernooien 5 keer de laatste dag had gehaald, iets waar ik absoluut

Meredith Marshall – een Amerikaanse winnares in Europa

dienen waren met series birdies of eagles. De uiteindelijke winnares was Vanessa Marvin en de hoofdprijs ging naar Laura Davies

VEEL OEFENEN

De twee volgende toernooien op de eilanden Guernsey en Jersey liet ik om financiële redenen schieten. In plaats daarvan ging ik oefenen voor het British Ladies Open op Royal Birkdale. Het meest aanzienlijke toernooi van het hele jaar was versterkt met enkele Amerikaanse tour-speelsters. Iedereen was zenuwachtig. Na drie ronden was ik 6 over par, nog niet eens zo slecht, maar wel voldoende om de

stokken in te pakken. Wat overbleef was de ervaring van een dergelijk imposant toernooi en het gevoel deel te hebben uitgemaakt van zo'n sterk deelnemersveld. Laura Davies zou het toernooi winnen met de ongelooflijke score van 17 onder par.

Nog twee weken en het 'jaar' zat er op. In Stoke Poges bij Londen, een baan die tussen Sunningdale en Wentworth geen gek figuur slaat, waren de greens uitstekend, maar toch miste ik met 78, 75 en 73 op één simpele slag de laatste 40.

Het laatste toernooi voerde ons naar La Manga voor het Spaanse Open. Het weer, de baan, de sfeer, alles was fantastisch.

Bovendien sloot ik het seizoen goed af met een tweede plaats in de Pro-Am en een plaats bij de beste 40 in het hoofdtoernooi. Mijn scores waren 76, 81, 73 en 80 (par 73). Laura Davies streefde met drie overwinningen in de laatste vier toernooien Lotte Neumann in de Order of Merit nog net voorbij en werd glorieus eerste. Van de 120 speelsters in deze tour ben ik tenslotte als 61ste geëindigd aan het eind van dit seizoen. Voor mij is dat een sein om op de ingeslagen weg door te gaan, ondanks mijn niet rooskleurige financiële situatie. Johan Zegger Golf Management onderhandelt echter druk over sponsorships voor mij en een paar collega's. De sponsor kan zijn naam verbinden aan 5 speelsters tegelijk, hetgeen de kansen op goede prestaties – en dus publiciteit – aanzienlijk doet toenemen. Ik hoop dat ik het komend seizoen met minder geldzorgen te maken zal krijgen. Ik vertrouw dat het allemaal wel gaat lukken, aan mijn inzet om te oefenen en me optimaal voor te bereiden zal het niet liggen.

HENNESSY HOLE-IN-ONE-CLUB

Jan Willem Verloop, president van onze Golf Federatie, is zijn hole-in-one carrière drastisch aan het herzien. Zijn eerste maakte hij pas vorig jaar na 33 jaar intensief golf en zijn tweede maakte hij dit jaar al, op de 6e hole van de Montgomery Country Club in Amerika. Meike Aghina, 14 jaar, maakte er een op de Eindhovensche. Als je de eerste hole-in-one op zo jonge leeftijd maakt, zullen er zeker nog 10 volgen.

De nieuwe leden zijn:

Lid no. 6.127 - G. J. Kieft, 5 oktober, 3e hole Noordwijkse Golfclub.

Lid no. 6.128 - K. Neuerburg, 19 oktober, 17e hole Haagsche Golf en Country Club.

Lid no. 6.129 - Mevr. M. H. Retera, 12 oktober, 11 hole Golf en Country Club Wittem.

Lid no. 6.130 - Mej. M. Aghina, 16 oktober, 8ste hole Eindhovensche Golf.

Lid no. 6.131 - F. F. Milius, 29 september, 10e hole Hamburger Golf Club Falkenstein (Duitsland).

Lid no. 6.132 - G. van Soest, 29 september, 5e hole Hilversumsche Golf Club

Lid no. 6.133 - D. H. van Nieuwenhuizen, 6 november, 3e hole Noordwijkse Golfclub.

Lid no. 6.34 - Mevr. L. Wentholt, 2 oktober, 8ste hole Golfclub De Dommel.

Lid no. 6.135 - J. W. Verloop, 8 november, 6e hole Montgomery Country Club (Amerika).

Lid no. 6.136 - Mevr. M. Thomassen, 18 november, 3e hole Golfclub 'De Pan'.